

ÇOK ÖZEL BİR HİKÂYE

Kendini bildi bileli mor menekşeyi çok severdi. Çocukluğunun geçtiği iki katlı evin bahçesinde bahar geldiğinde mor mor açar, mis gibi kokarlardı..

Annesi mor menekşeleri hep duvar kenarına dikerdi..

Gölgeyi sever menekşeler derdi..

Oysa öğretmeni bitkilerin güneş ışınları ile fotosentez yaptığını anlatmıştı onlara. Bitkiler güneş ışığına muhtaçtı. Mor menekşeler ne tuhaf bitkilerdi, her bitki güneşi severken, onlar neden gölgeyi tercih ediyorlar diye düşündü durdu Hande...

Küçük, ufacık akli ile aslında menekşelerin diğer çiçeklerden farklı olduğunu keşfetmişti, işte belki de menekşeler bu yüzden bu kadar güzeldi.

Herkesten farklı olursan, bu hayatta değerli olursun yargısına varmıştı.

Daha o yıllarda farklı olmak için uğraş vermeye başladı. İlk olarak, okulda kimsenin yanına oturmak istemediği Hacer'in yanına oturmak istiyorum öğretmenim diyerek başladı farklılıklarla süren hayatı. Hacer bile şaşırılmış şaşkın şaşkın bakıyordu onun yüzüne. Hacer çok dağınık, biraz anlama zorlukları olan problemlili bir ailenin kızı idi. Hande ise mühendis Kamil Beyin biricik kızı. Öğretmen pek oturtmak istemedi önce Hacer'in yanına Hande'yi. Daha sonra bir tatsızlık çıkmasın diye öğretmen Hande'nin annesini çağırdı.

Annesi eve geldiklerinde Hande'ye sordu:

- Neden yavrum Hacer in yanına oturmak istiyorsun?

Hande cevap verdi:

- Geçen baharda menekşeler ekiyorduk hani anne, o gün sen bana menekşeler güneşi sevmez demiştin, oysa her bitki güneşi sever. Menekşeler farklı, belki de bu yüzden bu kadar güzeller. Hacer'in yanına kimse oturmak istemiyor. Ben farklı olmak istiyorum. Belki Hacer de güzeldir, onu fark etmek istiyorum, dedi.

Annesinin ağzı açık kalmıştı. İlkokul 4.sınıf öğrencisi kızının olgunluğuna hayran kalarak;

- Peki, kızım kimin yanında istersen oturabilirsin, ' dedi.

Pazartesi Hande Hacer'in yanında oturmaya başladı. Hem Hande tedirgindi, hem Hacer. Birbirleri ile hiç konuşmuyorlardı. Diğer kızlarda soğumuştur Hande'den. Nasıl Hacer gibi dağınık, bir şeyi, iki kere anlatınca anlayan fakir bir kızın yanına oturmayı istemişti. En çok alınan Doktor Cemal Beyin kızı Esin'di. Anne babaları her hafta sonu görüşüyorlar,

Hande ve Esin birlikte oynuyorlardı. Nasıl olur da kendi yerine Hacer'i seçerdi. Çok gururu kırılmıştı Esin'in. Hande ile konuşmuyordu. Bir gün Hande ve ailesi Esinlerle dağ köylerinden birinde gerçekleştirilecek bir panayıra katılmak için sözleştiler. Hande gene Esin'in somurtacağını bildiği için gitmek istemiyordu. İçin için de Hacer'e kızmaya başlamıştı

arkadaşları ile arasının bozulmasına sebep olmuştu. Neden sanki bu kadar dağınıktı, neden her şeyi iki kerede anlıyordu?

Yoksa aptal mıydı? Sonra menekşeleri hatırladı hemen düşüncelerinden utandı.

Hacer farklı diye yargılamaması gerekiyordu. Hacer'in, kimsenin bilmediği güzelliklerini keşfedecekti. Buna tüm gücü ile inandı. Panayıra gittiklerinde Esin somurtarak karşısında oturuyordu, Hande ile konuşmuyordu.

Hande canı sıkıldığından biraz dolaşmak için annesinden izin aldı. Köy yolunda yürümeye başladı. Hava iyice soğumuş ve ayaz iyice artmıştı, kar atıştırmaya başlamıştı. Hande karı çok seviyordu, yürüdü, yürüdü. Köye gelmişti. Bir evin önünde durdu. Evin penceresinde ki saksıya gözü ilişti.

Gözlerine inanamıyordu, bunlar mor menekşelerdi. Ama kıştı ve menekşeler soğuğu hiç sevmezlerdi eve doğru bir adım attı. Kapıda beliren gölgeyi çok sonra fark etti bu Hacerdi.

Hande'ye gülümsüyordu.

- Hoş geldin. Hande buyurmaz mısın?, dedi.

Biraz ürkek, şaşkınlıkla kapıya doğru ilerledi Hande ve içeri girdi. Oda sıcacıktı odun sobası her yeri ısıtmıştı. Menekşeler diyebildi sadece Hande...

- Bu soğukta?

Hacer gülümsedi;

- Onlar annem için, annem onları çok sever.

Sonra yatakta yatan kadını fark etti Hande.

'Annen hasta mı?' dedi.

'Evet, 2 sene önce felç oldu ona ben bakıyorum, bizim kimsemiz yok, bir tek ineğimiz var onunla geçiniyoruz. Ama tüm işler bana baktığı için derslere çalışacak pek vaktim olmuyor, dedi Hacer utanarak. Bir de bizim köyden şehre araç yok, bu yolu her gün yürüyorum o yüzden de çok yorgun okula geliyorum dersleri anlamakta güçlük çekiyorum. Hande'nin gözleri dolmuştu.

Dışarıdan gelen ses ile kendine geldi. Annesi onu arıyordu. Çok merak etmiş olmalıydı. Dışarıya koştu ve annesine sarıldı, ağlıyordu. Bir müddet sonra anne bu Hacer diye tanıştırdı sıra arkadaşını.

Hacer'in yaptığı sıcak çorbadan içtiler birlikte. Hande annesine anlattı Hacer'in hayatını, ağlayarak.

'Bir şeyler yapalım anne' dedi.

O hafta annesi ve Hande, Hacerlere gidip annesi ve Hacer'i kendi evlerine taşıdılar. Hacer artık Handeler den okula gidip geliyordu, ne dağınıktı, ne de aptal. Sınıfın en iyi öğrencisi olmuştu. Seneler geçti Hacer ve Hande bir arkadaş değil, iki kız kardeşlerdi artık.

Mor menekşeler Hande'ye Hacer'i armağan etmişti. Hacer'e ise hem Hande'yi, hem hayatı. Seneler sonra ikisi de evlendi. Hacer şimdi bir doktor. Hande'den vicdanın ne kadar önemli olduğunu öğrendi, hastalarına vicdanıyla birlikte şifa dağıtıyor.

Hande ise bir öğretmen. Çocuklara farklı olan şeyleri sevmeyi de öğretiyor. Bir kızı var adı, Hacer Menekşe. Hayatta en çok sevdiği iki şeye birini daha ekledi Hande.

Alıntı

LÜTFEN SEVGİNİZE ÖNYARGI KOYMAYIN.
HER ŞEY SEVİNCEYE KADAR FARKLIDIR.
SEVDİKTEN SONRA İSE SEVGİNİN DİLİ HEP AYNIDIR.